

Олівець-забувець

Богдан Чепурко

Є у мене олівець,
олівець-забувець.
Я кажу йому писати,
він забувся — і
беркиць.

Знов сідлаю стілець,
піднімаю олівець:
"Намалюй мені дорогу
через ліс навпростець
до кульбабиних криниць..."

Але де там! Олівець
забува про все
на світі —
поривається в танець.

Не візьму тебе в садок
до малих діточок,
не навчиш ти їх писати
помаленько у рядок
ні на крок, ні на крок —
лиш навчиш ти їх скакати:
скік-скок, скік-скок.

Засміявся олівець,
олівець-молодець,
каже голосно до мене:
"Застружи мене, Євгене..."

От дива — наш вертунець,
виявляється, мудрець!

І тепер я добре знаю,
що з розумним розмовляю.

Ми навчилися писати,

малювати, рахувати —
але досі залюбки
думаємо навпаки.

А у вас є олівець,
олівець-малювець?
Вчіть його обов'язково
правильно писати слово.

Ось дивіться — олівець,
але знову забувець:
я записую "Початок",
він записує "Кінець".